

Alguna cosa més

Oriol Pérez Treviño comenta la darrera funció de 'Madama Butterfly' al Gran Teatre del Liceu

'Madama Butterfly' al Liceu | A. Bofill / Gran Teatre del Liceu

Giacomo Puccini (1858-1924): *Madama Butterfly* (1904). **Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu**. Direcció musical: **Giampaolo Bisanti**. Direcció d'escena: Moshe Leiser i Patrice Caurier, reposició de Gilles Rico. **Ainhoa Arteta** (Cio-Cio-San); **Justina Gryngyté** (Suzuki); **Mercedes Gancedo** (Kate Piunkerton); **Rame Lahaj** (Benjamin Franklin Pinkerton); **Gabriel Bermúdez** (Sharpless); **Moisés Marín** (Goro).
Gran Teatre del Liceu, 29 de gener de 2019

En un acte de responsabilitat i honestedat, qui escriu aquestes línies ha volgut escriure-les en finalitzar la darrera de les funcions de la sempre entranyable *Madama Butterfly*, de **Giacomo Puccini**, que durant aquest gener ha omplert de funcions la cartellera del Liceu. I ho ha fet per així poder escoltar l'estat de les forces corals i orquestrals en una última funció; és a dir, quan hi ha hagut temps per anar polint i encaixant els detalls que, a voltes, en una primera funció queden més al descobert.

M'agradaria, precisament, iniciar aquest article exposant la prestació musical del cor i l'orquestra. Sota la direcció de **Giampaolo Bisanti**, ens vam trobar amb una lectura correcta, fluida, posada al servei de les necessitats concertants, però poca cosa més. I és aquesta 'poca cosa més' la que, al meu entendre, manifesta la necessitat d'assolir una formació orquestral que sigui marca de prestigi i referència per al teatre de la Rambla. S'acaba de nomenar, precisament, **Víctor García de Gomar** com a director artístic, i penso que juntament a un constructor d'orquestrals com **Josep Pons** (el director musical titular) han de poder treballar intensament per assolir resultats musicals

amb més ànima i commoció.

Per entendre'ns, hem de sortir del teatre trasbalsats, ferits i nafrats. Respecte al cor, malgrat que en absolut ha estat entre les prestacions més discretes, demana a crits un reimpuls per assolir un nivell que, quan qui escriu anava amb calça curta i feia cua a les escales del Liceu, recorda d'un nivell important. De nou, hem de referir-nos a una correcció, però mancat de l'emoció corprenedora que, sense cap mena de dubte, ha d'assolir el celebèrrim *coro a bocca chiusa* del final de l'Acte II.

Al marge que aquesta era una reposició que ja s'havia sentit per darrera vegada el juliol del 2013, un dels atractius que sobre el paper hi havia en aquestes representacions era el concurs de la soprano basca **Ainhoa Arteta**. Malgrat que en les primeres de les seves participacions va haver de cancel·lar per malaltia, vam tenir la sort de poder-la escoltar i, certament, penso que aquest rol l'ha inclòs en la seva cartera massa tard. I, a la vegada, mancat encara d'una maduresa que l'ajudi a indagar els secrets d'expressió i psicologia d'un personatge que entre les sopranos és mític a causa del concurs històric de noms com **Renata Scottò**, **Victoria de los Àngeles**, **Maria Callas** o **Renata Tebaldi**, entre altres.

La pregunta, tanmateix, que cal fer-se és si el Liceu, que té un extens historial de grans representacions d'aquesta pucciniana, ha de ser l'espai on **Arteta** faci la provatura amb un rol com el de Cio-Cio-San. La pregunta podria ser entesa com un retret, però no és menys cert que la verdor d'**Arteta** en la caracterització del personatge no va desencaijar quan els seus companys de repartiment tampoc van anar gaire més enllà. En la discreció més absoluta va passar la participació de **Rame Lahaj** com a Pinkerton que, tanmateix, porta a preguntar-se si l'elecció era la més adequada per al Liceu. Sí, en canvi, que ens va agradar molt l'esplèndida Suzuki de **Justina Gingyté** que, prosseguint pels camins de la sinceritat, és el que més recordarà el sotasignant de la funció.

La resta de membres del *cast* van contribuir per a una funció anodina, mancada de sang, passió i convulsió. La producció, realitzada juntament amb la Royal Opera House Covent Garden de Londres, funciona perfectament, però es presentava per quarta vegada des de la temporada 2005-2006, per la qual cosa un no es pot estar de demanar-se si això és propi d'un teatre que té projecte artístic o només obeeix a un mandat, comprensible d'altra banda, de gestió econòmica.

Vaig sortir, tot i la bona companyia, capcot del Liceu i amb una sensació d'haver assistit a un espectacle operístic més propi d'un teatre de províncies que no al que havia estat, no fa pas tants anys, el Liceu. Sort, però, que d'aquí a pocs dies arribarà un plat fort, curull d'interès musical, l'estrena mundial de *L'enigma di Lea* de **Benet Casablanças** amb text de **Rafael Argullol**. Si us plau, si encara no tenen entrades, no dubtin a comprar-les. Alguns ja l'esperem amb il·lusió.